

[Inge Krogh]

Til hr. Riishøj vil jeg gerne sige, at kristeligt folkeparti inden for regeringen har haft indflydelse på u-landsbistandens størrelse og forhold og også administration, og vi vil selvfølgelig fortsætte med at arbejde for det inden for regeringen efter vort partis målsætning.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Fru Ingerlise Koefoed synes at være af den opfattelse, at kun kvinder kan sikre, at bistanden i særlig grad rettes mod kvinder. Det er en påstand, men fru Ingerlise Koefoed har lov til at mene det. Jeg føler mig ikke overbevist, jeg synes måske oven i købet, at det er en diskriminerende påstand.

I øvrigt kan jeg kun gentage over for fru Ingerlise Koefoed, at med tilrettelæggelsen af dansk u-landsbistand vil man naturligvis tage hensyn til de principper, som er nævnt i redegørelsen.

Så var både hr. Steen Folke og hr. Riishøj inde på dette med den ideologiske diskussion omkring udviklingsbistanden, og hr. Steen Folke spørger, om jeg vil bestride, at en række landes koloniale fortid har betydning for deres nuværende økonomiske, politiske og sociale situation. Det vil jeg naturligvis ikke, men spørgsmålet er da: hvorfor klarer det ene land sig så bedre end det andet i dag, og hvorfor er det specielt de socialistiske, centralt styrede udviklingslande, som klarer sig relativt dårligere end andre? Se, over for den kendsgerning duer hr. Steen Folkes og hr. Riishøjs imperialismeteorier jo slet ikke.

Fru Janne Normann var inde på spørgsmålet om, hvor pengene skal komme fra til disse statslån, som vi altså vil yde til nogle flere lande nu, og her vil jeg gerne for det første slå fast, at det, der er tale om, er, at den – groft sagt – fjerdedel af udviklingsbistanden, der går til statslån, i fremtiden altså skal gå både til statslån og til de bundne gaver, der er tale om, til de fattigste udviklingslande, som hidtil har taget cirka en tredjedel af statslånene. Der er altså ikke tale om, at man prøver at lægge noget uden for den fjerdedel og gøre det til f.eks. bunden bistand på andre områder. Vi holder os inden for den fjerdedel, men det har vist sig nødvendigt for at kunne arbejde tilstrækkelig seriøst med statslånene, at man udvider den kreds af lande, som kan modtage dem, og derfor

har fru Janne Normann da naturligvis ret i, at når man udvider kredsen, er der nogle, der ikke får, som måske ellers kunne have fået, men hvor det havde været vanskeligt at anbringe statslånene, og derfor ender hele denne diskussion jo i virkeligheden i, om man vil have statslån eller man ikke vil have statslån. Her kan fru Janne Normann da have lov til at mene, at sådan noget som dette at yde statslån måske slet ikke burde være et element i dansk udviklingsbistand. Jeg har den modsatte opfattelse, for jeg tror på, at når det er muligt for os fortsat af skaffe bred politisk opbakning om en så høj udviklingsbistand, at vi ligger oppe over 0,7 pct.-målsætningen, er det bl.a., fordi vi har været noget fleksible i sammensætningen af vores udviklingsbistand og bl.a. har et element som statslånene, og da jeg meget gerne ser, at vi i de kommende år kan fortsætte med en vækst i dansk udviklingsbistand, ser jeg et formål i, at vi fortsat sammensætter udviklingsbistanden så smidigt, at vi også vil kunne skaffe den nødvendige politiske opbakning, og det vil sige både fra fru Janne Normann og fra mange andre.

Det spørgsmål, vi stadig ikke har fået besvaret, hverken af fru Janne Normann eller af andre kritikere, er, hvorfor man ikke vil yde statslån til f.eks. Nicaragua og Zimbabwe. Her vil jeg gerne afvise den mistænkliggørelse, som hr. Steen Folke kommer frem med ved at sige, at det er jo lande, man ellers ikke kan lide, men der er altså nogle fede erhvervsordrer at hente dér. Nej, der er en helt anden baggrund for, at i hvert fald jeg synes, det er rigtigt at yde bistand til de lande. Det er rigtigt, at vi kan se en række lande, som står os meget, meget fjernt i ideologi og politiske styresystemer – meget fjernt endda – men jeg synes, det er vigtigt, at Danmark sammen med andre vestlige lande deltager i bistanden til netop de lande for at vise, at det, de kan hente i Sovjetunionen og andre steder, er slagord, ideologier, våben og militærrådgivere. Meget andet får de ikke derfra. Det, vi har at tilbyde dem fra den vestlige, frie verden, er udviklingsbistand. Det finder jeg er et vigtigt politisk budskab til befolkningerne i de lande, og derfor vil jeg fortsat støtte, at vi også yder u-landsbistand til samfundssystemer, der står os meget fjernt.